

Hatodik éve élek Szigethalmon, s mint a Szigethalmi Kamarakórus vezetőjének, nagyon megtisztelő a felkérés, hogy olvasmányélményeimről írjak, könyvet ajánljak a kedves olvasóknak.

Már kora gyermekkorom óta mindennapi elfoglaltságom az olvasás. Úgy vagyok velem, mint hal a parton. Ha nem olvashatok, szinte nem is kapok levegőt, nem is élhetek. Magyar szakos tanár lévén „szakmai kötelességem” is olvasni, ezzel is példát mutatva tanítványaimnak. Most három meghatározó olvasmányélményemről számolok be Önöknek.

Kamaszkorom elvarázsolt világát idézi bennem **Fekete István: Téli berek** című ifjúsági regénye, amelyet nem restellek időről időre felnőtt fejjel is elolvasni. Valami olyan vágyott békességet és bölcsességet sugároz ez a kötet, amelyet csak az örök természet közvetíthet a két fiatal főhős, Tutajos és Bütyök kalandjainak során. A két fiú az öreg Matula óvó tekintete és féltőn-okosan irányító keze alatt válik felnőtté az ősi tudást és elemi erőt képviselő természetben, a téli Kisbalaton világában.

„Megdöbbenő, hogy a 20. század végén ilyen megtörténhet. Ha velem történt volna, én is megpróbáltam volna mindent a menekülés érdekében.” - Ilyen és hasonló gondolatok fordultak meg a fejemben, amikor elolvastam **Betty Mahmudi** élettörténetének egy részét feldolgozó **Lányom nélkül soha** című könyvet. A Foglyok lettünk Iránban! alcím is sokat sejtető, ám a befolyásos iráni orvos és amerikai feleségének története az érzelmek teljes skáláját váltja ki a főszereplővel azonosulva az olvasóból, indulva a boldogságtól, hogy a pokol bugyrain át vezető út végén a főhős elérje az oly nagyon áhított szabadulást. A szabadságot és az emberi méltóságot visszaadó életet. Az átélt borzalmak hatására, - amelyben a kedves és szeretett iráni férj egyre zsarnokibbá és egyre erőszakosabbá válik, míg végül teljesen kifordul önmagából, – a szerző a kislányával való menekülésük után megírja történetét, hogy segítsen másoknak, akik hasonló útra kívánnak lépni.

Hogy hogyan lép elő valamelyik olvasmányom kedvenc könyvvé, azt nem tudom megmondani. Az azonban bizonyos, hogy **Wass Albert: Tizenhárom almafa** című kötete ezt a címet viseli az általam évekkal ez előtt kreált borítón. Hogy miért lett a kedvenc könyvem? Nos, erre már sokkal könnyebb válaszolni. A cselekmény helyszíne Erdély, s nem tudok Erdélyre gondolni máshogyan, csak keser-édes szeretettel. Azzal a szeretettel, amelyet az ember a hazája iránt érez. Az iránt a haza iránt, ami oly sokat szenvedett a történelem viharában, s ezekben a viharokban az egyénnek, az egyes embernek leleményességgel, kitartással, emberséggel kellett megállnia. Ilyen a könyv főhőse is, Tánkos Csuda Mózsi, aki annyi humorral, bölcsességgel és góbésággal van megáldva, hogy elég lenne hármunknak is. De szüksége is van rá, mert a szülőföldjét tépő történelem nem kímél senkit és semmit. Mózsi tehát – mint sok más hasonló sorstársa, akik népet, nemzetet alkotnak - teszi a dolgát úgy, mint a természet, mint a tizenhárom almafa. „S akármilyen történik körülöttük, ők tudják, hogy ez a tavasz közeledőben van már. Mert Isten, aki a kivágott csonkból termőfát tud növeszteni újra, nem hagyja elveszni a népet sem, akik benne hisznek.”

Jó szívvel ajánlom ezeket a könyveket Önöknek, mert olvasni jó!